

35 X 35
 כתר י"ב - מחזור 1991

ארכיוס	ש פרטי	משפחה	כרטיס
קמ	כנרת	אלתר	678
קמ	חגית	אמיד	679
קמ	רז	מפרים	686
קמ	דוסי	בירן	721
קמ	שגית	בו צבי	737
קמ	יצחק	בניק	738
קמ	דליה	אבנ	753
קמ	יונתן	גוד	764
קמ	לירן	גורן	765
קמ	שידכי	גנד	780
קמ	לימור	גדן	784
קמ	מתן	דגן	798
קמ	סעד	דמנד	791
קמ	ערן	נדד	822
קמ	מיכל	זהבי	1047
קמ	אסנת	לם	877
קמ	דורית	מגן	896
קמ	הדאל	מדד	1024
קמ	עפרה	מננד	931
קמ	פלא	ניב	952
קמ	מיכל	עוזרד	1164
קמ	דוסי	עירן דד	952
קמ	איתן	קומד	726
קמ	ענת	קרן	1005
קמ	דורית	רותם	1012
קמ	נעמי	דמגי	1018
קמ	דוני	שחם	1031

**** ס"ה כרטיסים בדו"ח = 27

ילידי 1973
מסיימי 1991

סער דטנר,
רועי עין דר,
מיכל עוזרד,
לירן גורן,
יעל רוקוטניץ,
מתן דגן,
איתן קומר,
פלג ניב

שירלי גלר,
נעמי רמז'
ערן ורד,
לימור גורן,
שגית בן צבי,
רוני בירן,
יצחק בניק,
רונית רותם,
ענת קרון,
חגית אמיר,

רו אפרים,
רוני שחם,
הראל מדר,
אופיר הדר,
דורית מגן,
כנרת אלטר,
יונתן גור,
אסנת לס,
עפרה מנבר,
דליה גבע,

גבעת חיים - מאוחד עלון כנימי

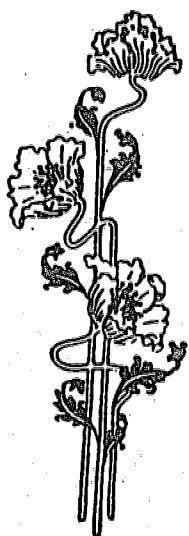
גבעתנו

היום חוגגים אנו עם בני/ות המחזור המסיימים את תקופת הילדות ובית הספר ויוצאים, כל אחד לדרכו, במסגרת "מסלול בניסי".

ואלה שמות חתני/ות השמחה:-

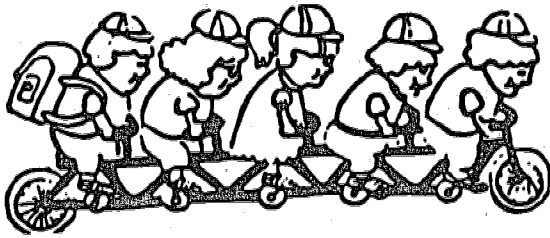

מנבר עפרה	גורן לימור	אלתר כנרת
ניב פלג	דגן מתן	אמיר חגית
עוזרד מיכל	דטנר סער	אפרים רז
עין דר רועי	דקר עופר	בירן רועי
קומר איתן	ורד ערן	בן צבי שגית
קרו ענת	זהבי מיכל	בניק יצחק
רותם רונית	לם אסנת	גבע דליה
רמג' נעמי	מגן דורית	גור יונתן
שחם רוני	מדר הראל	גורן לירן
		גלר שירלי

ברכות לכם המסיימים, ברכות להורים ולכל בני המשפחות והקרובים, איחולי הצלחה בדרכיכם בהמשך ואיחולים לכולנו שנזכה לשובכם בשלום ולהתערותכם בקיבוץ.

דאן נישט

הרוח.

עשרים ושמונה בוגרי קבוצת "איילת השחר" חוגגים היום את סיום תקופת הילדות והלימודים.

בימים ש"לפני" הם עובדים במשך במשך היום ואחר כך הם עסוקים בחזרות לקראת חג המחזור. תוך כדי ארוחת הבוקר, בקרירות של המזגך ובחמימות של אורירת היחד, תרם כל י"בניק שהצטרף לשולחך, את חלקו לשיחה בנושא:

הזיקה לקיבוץ כבית, כדרך חיים בהווה ובעתיד.

לימור:

אפילו לא חשבתם על העתיד שלכם כאן, בקיבוץ?

שמעתי שערכת משאל בין החברים מה זה ה-14 ביולי ושחלק ענו שזה יום נפילת הבסטיליה, בלי להתייחס לחג המשק. גם אני הייתי עונה כך, אם היו שואלים אותי.

סער:

בשביל מה לדעת מה זה ה-14 ביולי אם זה לא לכחינות הבגרות?

לימור:

זה אתם אשמים, שלא העברתם לנו את זה, אם זה משמעותי בשבילכם. זה משמעותי בשבילי, אבל קודם לא ידעתי.

רז:

זה חג של המשק, איך לא לדעת?

מקהלה:

בחצי שנה האחרונה מה שבראש שלנו זה רק ה"בגרות". זהו, זה נגמר.

סער:

אצלי המחויבות עובדת יותר. קודם כל אני רוצה לנסות בחוץ, כי לפני שבחרים צריך להכיר משהו אחר.

לימור:

יש לי המון כבוד והערכה למה שקיבלנו כאן, אבל אני לא מרגישה התחייבות כגלל זה לחיות כאן כל החיים.

הראל:

לא בחרתי אם להיוולד כאן, כגלל זה עד גיל 18 לא היתה לי אופציה לעשות דברים אחרים, היתה לי מחוייבות למקום בו נולדתי.

כעת, בהתחלת החיים כבוגר, מתגלים יותר ויותר ניגודים בין תפיסת החיים של הקיבוץ לבין תפיסת החיים שלי ומה שאני חושב. זה גורם לכבטים רבים בקשר להישארות בעתיד.

בכל מקרה, אני לרגע לא מזלזל בכל מה שקיבלתי כאן.

סער:

בכל השנים האחרונות בבית הספר לא היה שום חינוך לערכים, ובטח שלא לקיבוץ.

לימור:

היה חינוך לעבודה, זה כן.

סער:

נכון, לעבודה, אבל בכלל לא לאידיאות ולדרך החיים הזאת. להיפך, המציאות שאנו נתקלים בה אפילו מראה דוגמאות הפוכות.

יוני:

בכל השנים האחרונות בקיבוץ, במחזורים קודמים לנו וגם במחזור שלנו, מורגש פער בין התפיסה של הדור של ההורים שלנו ובינינו.

כדור שלנו יש התנערות מאחריות, בעיקר דאגה לאינטרסים האישיים. יש הרגשה שהכל מגיע, הכל מובן מאליו. יש יותר ביטחון-עצמי.

מצד שני, חלק מהבעיה נובע מכך שהחברה הותיקה לא מגדירה את החוקים שלה היטב ומאפשרת סטיות אשר הופכות לנורמה.

רז:

נראה לי שהקיבוץ איבד במשך הזמן את ה"קיבוציות". בלי מימון מכחוף קשה למשפחה לחיות כאן.

מדברים על ערכים, אבל לא עושים עם זה כלום, לא מרגישים את זה.

יש מי שכן תורם ועובד כמו שצריך, אבל לא מעריכים את זה. (יש לי דוגמאות, אבל אני לא מעוניין להזכיר אותן כאן).

חגית:

זה לא רק שבקיבוץ אין ציונות וערכים, בכל הארץ אין.

לירן:

להחזיק את הקיבוץ, לחיות כאן, זה לא ציונות?

חגית:

זה לא מספיק. כל כך בקלות מחליטים לעזוב את הארץ!

לירן:

אני מרגיש שהקיבוץ, חיי השיתוף, זה רעיון יפה. הבעיה העיקרית שבקיבוץ עצמו כולם איבדו את האמונה בערכים שהוא מייצג. כל זה בנוסף לבעיות הכלכליות שהורסות.

הראל:

לדעתי, זה הלך רוח שמשנתה בכל העולם וגם במדינה. לאט לאט זה מטפף גם הנה. אי אפשר שהכל ישתנה מסביב ורק אנחנו נישאר כמו לפני 50 שנה.

רז:

הקיבוץ כחברה זה רעיון הכי טוב, אבל אין ספק שהוא ישתנה, זה יהיה משהו אחר, ישוב קהילתי. הכשלונות הכלכליים הם לא רק של הקיבוץ, אלא הוא חלק מהמדינה והם תוצאה של המדיניות בכלל.

חגית:

המצב הכלכלי הקשה משפיע גם על החברה והורס את האווירה החברתית כאן. בקושי יש חגים, ישנם מעט מופעי תרבות (וגם הם פעילות של האיזור). עכשיו רוצים גם לפרק את הפעילות בספורט, מה כבר נשאר?

לירן:

אני חושב שהצלחנו בקיבוץ להקנות לבן-אדם ערכים כמו הומניזם, אהבת אדם, שלא רואים בכל מקום.

לכן אני לא מסכים עם אלה שאומרים שנכשלנו במטרה העיקרית של הקיבוץ -

לשנות את אופי האדם.

כן שינינו, כן הצלחנו!

החלטתי לסיים את השיחה ברוח אופטימית זו, כדי לעסוק בנושאים נוספים, עם בוגרים מאותה קבוצה.

לימודים במגמת תיאטרון

בכתה ט' החלטתי כי הדבר שאני רוצה להשקיע בו ולהרחיב את השכלתי בו זה תיאטרון.

התחלתי, בעזרת דורון שושן, (היום היא מחנכת שלנו), לחפש ב"ס שמשלב מסלול לימודים רגיל - שבסופו ניגשים לבחינות הבגרות - וביתן ללמוד בו תיאטרון, אשר גם במגמה זו ניגשים למבחני בגרות. כך הגעתי לבית הספר התיכון ע"ש "אלון", ברמת השרון, שענה על הצרכים שלי.

אמנם אני לא תמיד ענייתי וצייתתי לדרכיו, אך לבסוף הגעתי עד לסוף הדרך וזה היה שווה.

יומיים בשבוע היו מוקדשים אך ורק ללימודי תיאטרון: - היגוי, משחק, תנועה, בימוי, תולדות, ז'אנרים, תיאטרון וחברה ועוד ועוד נושאים, שעזרו לי להכיר את עולם התיאטרון ולפתח את עצמי בתור אחד שרוצה להיות בעתיד שחקן...

הפקות ועבודה על קטעים ממחזות שונים היו הצד המעשי של הלימודים.

השיא, מבחינתי, היה השנה. אני חושב שבעיקר בבחינות הבגרות המעשיות שהיו לנו בתיאטרון למדתי את עבודת-התיאטרון על כל צדדיה.

היה שווה לקפוץ למים וללמוד רק אחר כך איך לשחות ועם מי!!

הדף קצר מלהכיל את שמות כל האנשים להם אני רוצה להודות; לאנשים שעזרו לי ותמכו במשך שלוש השנים שלא היו קלות.

תודה מיוחדת למשפחת בר-גיל מרמת-השרון, שהפכה אותי לבן בית אצלה במשך שלוש שנים אלו. כמו כן תודה למשפחה שלי, לכל החברים שעזרו ותמכו והתודה הגדולה ביותר היא לשרה דרור ודורון שושן, המחנכות של הכתה - כן ירבו!!!

איציק בניק

על ההצגה ב"חג המחזור"

החלטנו בכתה להכין הצגה שתהיה מקורית לגמרי, משמע - הטכסט, השירים, המנגינות והריקודים יחברו ע"י בני הכתה בלבד.

רועי'קה, חגית, ענת ואני ישבנו במשך חודש, פעם בשבוע, אצל דורון בבית ואיתנו גם איציק, שהוחלט שהיה הכימאי, וניסינו לחבר מחזה.

בהתחלה חילקנו את הסיפור לתמונות. אחר כך התיאשנו, עברנו לסיפור אחר, התיאשנו גם ממנו, חזרנו לסיפור המקורי בכוחות מחודשים. ואז... התחלנו באמת לכתוב!

בכל פגישה הכינו שבלונה לשלוש תמונות ואני הייתי צריכה לשבת ולמלא את השבלונה ברפליקות ובהוראות במה (אלה הם מושגים טכניים שלמדתי מאיציק (בניק) ומדורון במשך העבודה)

ו לבסוף היה טקסט שלם וגמור.

כשהטקסט היה גמור וקראתי אותו שנית,

ראיתי שיש בו הרבה דברים בנאליים,

הרבה קלישאות, הרבה משפטים שאינם

משקפים את הכתה שלנו (או כל כתה

קיבוצית אחרת).

הנסיון היה להעביר כמה נושאים בכת אחת -

יחיד מול קבוצה, בעיות של כתה קיבוצית,

אדם מול גורלו - מאוד יכול להיות שהיה

זה יומרני מדי ובכל זאת - לאחר

שמעמידים את ההצגה ומכניסים כמה קטעים

הומוריסטיים, יוצאת עטיפה נחמדה למילים

שלא תמיד מחמיאות ואם זאת כדאי שיאמרו.

נעמי רמג'

על המשחק והעבודה להצגה

אנחנו עושים הכל לבד: כתיבת ההצגה, המוסיקה, השירים, התפאורה, הבימוי.

זה מרגש אותי לראות את הכתה מתלכדת ועובדת יחד על הכל.

ההווי בחזרות נותן לי להרגיש שייכת.

זו בעצם פעם אחרונה שכולנו יחד, לפני

שכל אחד הולך לדרכו, אז זה כאילו פרידה.

אני משקיעה בהצגה את כל מה שאני יכולה,

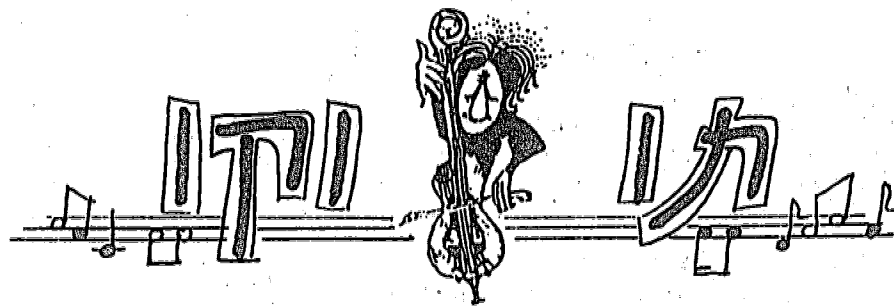
את כל הזמן שלי, את כל הנכונות. אני

מוותרת על הרבה דברים.

מעבר לכל החזרות והיחיד, אני נהנית

להציג, ובעצם עושה את מה שאני אוהבת.

מפי: דורית מגן

שֵׁשֶׁת אוֹנֵיִת

ב ה ש ר א ת ה צ י ר ר " ה צ ע ק ה " מֵאֵת אֲדוּאָרְד מוֹנֵק

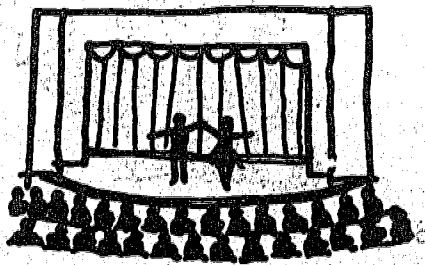
הרושם העז שהשאיר עלי ניתוח הצירור הותיר משקע, שהייתי צריכה לעכד ולהוציא החוצה במימד שונה לחלוטין - בתנועה. התחברות לנושא כמו זעקה אינה קשה, הפעולה הפיזית אנושית ביותר.

בתחילת העבודה בריקוד, הסתגרתי בסטודיו גדול, מראה גדולה לאורך הקיר, ופשוט צעקתי למול דמותי במראה. בעורה זו המחשתי לעצמי כיצד נראה הפרצוף בעת זעקה. לאחר מכן ניסתי להתחבר אל הדמות החרדה שבצירור. זה כבר היה קשה יותר. ניסיתי להרגיש את הפחד ואת הרגשת האיום בו היא נמצאת. שני נושאים אלה: הצורך לזעוק בקול ללא היכולת, ורגשות הפחד והאימה, כלטו בתוצאה הסופית של העבודה על הריקוד.

הכנתו היתה חוויה נהדרת לא במעט כזכות תמיכתן של מורותי מהאולפן, של אנשי קיבוץ שונים ושל בני-כיתתי.

סיום הכנת הריקוד היה לגבי סיומה של תקופה יפה ומאושרת של ריקוד ותנועה, בינתיים לפחות אין לי כל כוונות לחזור לתחום זה, למרות געגועי הרבים. אני מרגישה שמיציתי אותו ויש עוד דברים רבים שברצוני עוד למצות.

שירלי גלר

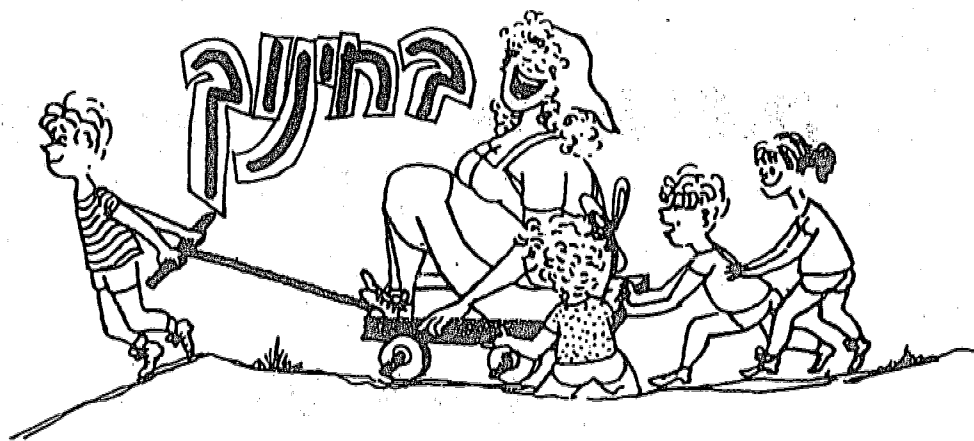

זמן רב התלבטתי בקשר לנושא עבודת-הגמר שלי, ובזמן זה נדדתי בין אנשים שונים וחפשתי רעיון. לבסוף נורית גורן העלחה את הרעיון: עבודה עיונית באמנות על הצירור "הזעקה", ובמקביל הכנת קטע בריקוד, שכולו יצירה שלי, בהשפעת הצירור.

הרעיון לשלב יחדיו שתי אמנויות שאני קשורה אליהן, קסם לי מאוד. שכן, ריקוד למדתי (ועדיין כואב לי לכתוב זאת בלשון עבר), במשך 6 שנים, וצירור למדתי בכיה"ס (ללא הצלחה מרובה).

נושא העבודה היה ביטוי "זעקה אלמת" בצירור ובריקוד. הצירור הינו בעל הכעה חזקה ביותר ומוחשית, שצוייר בידי הצירור הנורכגי אדוארד מונק, נפלא מבחינת עוצמת הרגשות שהוא מעורר.

מטרת העבודה העיונית, בה עזרה לי אסנת בן שלום במידה רבה ביותר, היתה לגלות, או לפחות לנסות להכין מדוע זעקת הדמות זעקה כזו - אלמת. מצאתי כי התשובה נמצאת לא רק בצירור עצמו, אלא גם באדם שצירר אותו. ילדותו היתה רוויה צער ומוות, שעצבו את אופיו הדכאוני והעצבני משהו. הצורך שלו לזעוק היה עז ואמיתי - הוא היה זקוק לקשר עם אנשים והוא עשה זאת באמצעות הצירור. הדמות בצירור אינה זועקת - פיה פעור באימה, עם זאת כל הרקע אשר כאילו נמצא בתנועה מתמדת, נע ומתפתל מעגלים מעגלים סביב הדמות הזועקת ונותן הרגשה, שקול חזק מפלח את הנוף ומרעיד את הרקע וכך מובלט הפה הפעור. לדעתי, מונק רצה להעביר לצופים את הזעקה הכבושה בתוך הדמות על ידי העברת ההרגשה דרך הרקע. הרקע מסמל את פנימיותה של הדמות, את הזעקה האילמת שבתוכה.

חושג האדם ונעם

דורון שושן בשיחה לאחר שלוש שנים מחנכת + 4 שנים מטפלת

כשנים הקודמות היה מקובל שכבתה י"ב מקדישים זמן להכרות יותר מעמיקה עם חיי הקיבוץ.

לא עלו משאלות כאלה מצד הילדים, מצד ההורים (כמעט שלא) וגם מצדנו לא מצאנו את הדרך ליצירת פעילויות מסוג זה. כמו בחברת המבוגרים, הולכת ומתגברת המגמה של האינטרסנטיות, כל אחד לעצמו, תוך תשומת לב לבניית עתידו הוא, בלי התחשבות בצרכי הכלל.

הלימודים ובחינות הבגרות הם מרכז תשומת הלב של הילדים. וקשה להזיז אותם למשהו אחר.

השנה, גם המלחמה שיבשה תוכניות. הבעיה של החינוך לתנועה ולחיי קיבוץ קיימת בכלל התנועה הקיבוצית ולא רק אנחנו מחפשים לה פתרונות.

ושוב, בדומה למצב הקיים בקיבוצים אחרים,

המסקנות שלי, לאור המצב הנוכחי, שכדאי לפרק (באופן רשמי) את "שכבת הנעורים".

כדי שההורים יוכלו לקחת את מלוא האחריות על הילדים וידעו מה קורה איתם (גם בשעות הלילה), יש להשאיר את הילדים בלינה המשפחתית גם בגילאים 17-18, עד סיום תקופת בית הספר.

כאשר בית הספר התיכון יהיה קרוב (בעין החורש), אני מניחה ומקווה שהוא יהיה ברוח הנושבת היום בחטיבת הביניים, כולל פעילויות חברתיות עם תוכן.

היום המושג "שכבת נעורים" אינו ברור. החל מכתה י"א נמצאים בני הנעורים בשיכון בשולי הקיבוץ, ללא כל השגחה וללא נוכחות של מבוגרים. לא ידועה לי חברה נוספת שמחזיקה את הנוער ב"פנימיה", ללא תוכן, ללא עיסוק וללא השגחה.

חיי החברה הרדומים שלנו, המבוגרים, משפיעים גם עליהם. אין אצלם פעילות חברתית עם תוכן. לפעמים נפגשים לעשות בשר על האש.

חלק מהם נמשכים לתרבות הפאבים והשתיה. יש כאלה שמשקיעים יותר בלימודים וכך מעבירים את רוב שעות הפנאי.

יש להם מועדון, אך לא הצלחנו להפוך אותו למרכז שמושך להיות בו.

אנו, המחנכים, ראינו את עצמנו אחראים למצוא להם תוכן ועיסוק, אבל איני בטוחה אם דבר זה לא צריך לבוא מהנוער עצמו, לא הכל צריך להיות מוגש להם.

בעבודה

חברים

אין אוב בלי דע ו...!

שיחה עם שרה דרור, בשלהי תפקידה כמטפלת

במשך שמונה שנים מלווה שרה דרור את קבוצת "איילת השחר", מאז היותם ילדים בכתה ה' ועד הגיעם לבגרות, השנה, עם סיום כתה י"ב.

זהו פרק זמן ארוך, בו עוברים הילדים מילדות, לנערות, לבגרות, עם כל המשברים והקשיים שבמעברים אלה.

מה החיוב והשלילה שיוצר קשר כזה ממושך ?

יתכן שההכרות וידיעת הציפיות ההדדיות גרמו לכך שוויתרתי על דרישות שכן היה רצוי לדרוש מהם, זאת בגלל מערכת היחסים הקרובה בינינו.

עם הזמן והנסיון שרכשתי למדתי לעבוד על עצמי לא לשמור טינה או לעבור כעסים. למדתי, כאשר נרגעו הרוחות, ללכך את הכעיות ואם היה צורך לעבור לסדר היום ולפתוח דף חדש.

מחד, נוצר קשר מאוד אישי עם כל אחד מהקבוצה. אני מכירה כל תנועה של כל אחד, כל נלמה, כל הבעה. גם הם מכירים אותי מצויין. הם יודעים מה הציפיות שלי מהם. זה הקל במידה מסוימת את מערכת הדרישות שבין חניך למחנך.

מאידך, במשך כל שלוש השנים האחרונות (גיל ההתבגרות והבגרות) חשבתי שאולי נעשה לחלק מהילדים עוול, בגלל שההכרות שלי איתם כל כך לעומק, אולי מנעה מהם את הצי'אנס להשתנות, לשנות תדמית. תמיד זכרתי מה שהיה בעבר, למרות שהשתדלתי שלא (מתוך מודעות לבעייה), אבל כולנו בני אדם.

מהי מידת המעורבות של ההורים בחינוך?

הגישה שלי היא שהילד החניך הוא קודם כל של ההורים, לכן השתדלתי לכבד פניות של הורים, להקשיב להם ולהתחשב. כמשך הזמן למדתי שגם אם יש טענות הן לא תמיד מכוונות אלי אישית, אלא נובעות מתוך מצוקה של התמודדות עם גיל ההתבגרות.

כמשך השנים הרגשתי פידבקים חיוביים מהילדים ומההורים, למרות שודאי היו קטעים לא לרוחם של כולם.

ככל שעברו השנים היתה יותר מעורבות של ההורים בחינוך הילדים. הכתה הזאת היתה הראשונה שעברה מלינה משותפת ללינה משפחתית (בכתה ו') וחזרה בכתה י' ללינה משותפת. המעבר ללינה משפחתית העביר הרבה נושאים לאחריות ההורים (השכמה, ביגוד, מקלחת, שעות שינה). על הכתה הזאת נעשה הנסיון של חזרה ללינה משותפת בכתה י' ולא תמיד היה ברור מהו מקומם של המחנכים ומה מקום ההורים.

איך היר הקשרים עם המחנכים?

המעבר לביה"ס המשותף "חוף הכרמל" פתח להם אפשרויות בחירה לימודיות וחברתיות ובזה שיחרר לחצים.

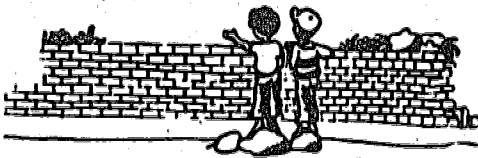
מהנסיון עם הכתה הזאת נוכחתי ביתרונות של בית הספר המשותף. עם זאת, הריחוק של ביה"ס הוא חסרון וגרם לקשיים בקשר בין הבית וביה"ס וכן בהתארגנות של החבר'ה בבית.

בארבע השנים שלפני המעבר לתיכון היו להם מורות-מחנכות שכירות. אלה שנים סוערות וקשות לנערים ולמחנכים כאחד. בגילאים אלה קשה להיות מורה ומחנכת בעת ובעונה אחת, נוצרים מתחים ששייכים ללימודים ומתחים שמעבר להם.

היר חילי חברה?

עד כתה י' היו להם פעולות כחתיות עם המדריכים מיכל מנור ועמית לב. היו ערבי תרבות שהם אירגנו לעצמם. כש התבגרו, חלק מהם הדריכו בכתות הצעירות.

הפעילות החברתית בגיל הנעורים, בשכבת נעורים היתה מצומצמת.

מילים של פרידה

לקראת הפרידה מהעבודה הזאת, אני רוצה להגיד שאני מרגישה שהם חלק ממני ואני חלק מהם. זהו קשר שבוודאי יימשך גם מעבר לשנות ביה"ס. אם יש חלק שסבלו, אני מבקשת סליחה. הרי, אין טוב בלי רע ואין רע בלי טוב.

כעת, עם סיום תקופת הלימודים אני רואה כחלק מתפקידי לדאוג להם למקומות עבודה קבועים בתקופה שהם כאן עד הצבא. אני מקווה שהשתלבות במקום העבודה תיצור גם קשר עם הקיבוץ.

מחזור לה', קבוצת "איילת השחר", סיימה את לימודיה בשנת 1991

כנרת אלתר, חגית אמיר, רז אפרים,
רועי בירן, שגית בן צבי, יצחק בניק,
דליה גבע, יונתן גור, לירן גורן, שירלי
גלר, לימור גרן, מתן דגן, סער דטנר,
מיכל זהבי, אסנת לס, דורית מגן,
הראל מדר, עפרה מנבר, פלג ניב, מיכל
עוזרד, רועי עין דר, איתן קומר, ענת
קרן, רונית רותם, נעמי רמגל, רוני שחם.

